

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **H.**, zastúpeného advokátom *JUDr. O. K.*, so sídlom v B., proti žalovanému **Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Mierová č. 23, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. 12248/06-1410 zo dňa 28.07.2006, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/370/2006-31 zo dňa 04.08.2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/370/2006-31 zo dňa 04.08.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. 12248/06-1410 zo dňa 28.07.2006, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zmenil rozhodnutie Colného úradu Trenčín zn. RCD 669501051304 č. j. 6974-6661/05 zo dňa 09.12.2006 tak, že uložil žalobkyni, určenej za dlžníka podľa § 198 ods. 3 písm. d/ Colného zákona č. 180/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov povinnosť zaplatiť colný dlh v sume 49.257,- Sk, pozostávajúci zo sumy cla vo výške 13.585,- Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 35.672,- Sk, ktorý dlžníkovi vznikol podľa § 198 ods. 1 Colného zákona č. 180/1996 Z. z. nezákonným odňatím tovaru – obuv v počte 528 kartónov, PpKN 64029100 Prílohy č. 1 Nariadenia vlády SR č. 480/200 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vydáva colný sadzobník na rok 2001, s celkovou hmotnosťou 12.000 kg naloženého v kontajneri č. HJCU 788194-62, prepravovaného v spoločnom tranzitnom režime na podklade tranzitného colného dokladu T1 č. VAB11 04161 zo dňa 02.03.2001 spod colného dohľadu, nakoľko predmetný tovar nebol v lehote určenej colným úradom odoslania, t. j. do 07.03.2001, predložený colnému úradu určenia.

Krajský súd v Bratislave posudzujúc správnosť záverov colných orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 245 ods. 4 (správne zrejme malo byť § 410 ods. 4) a § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z. Colný zákon (účinného do 30.04.2004) a ustanovení § 198 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z. Colný zákon (účinného do 30.06.2001) a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že predmetný tovar bol dodaný colnému úradu určenia. K odňatiu tovaru spod colného dohľadu došlo jeho nedodaním v lehote určenej colným úradom odoslania, t. j. najneskôr do 08.03.2001, t. j. nasledujúci deň po lehote určenej colným úradom odoslania. Colný dlh preto vznikol priamo ex lege, na základe zákonom predpokladaných skutočností. Rozhodnutie Colného úradu Trenčín správne túto skutočnosť deklarujú. Vstup predmetného tovaru na colné územie bol zaevidovaný Colným úradom Trenčín, pobočka Colného úradu Drietoma, avšak tovar nebol predložený colnému úradu určenia ani inému nepríslušnému colnému úradu. K námietke žalobcu, že nebol zistený skutkový stav v súlade s ust. § 32 a 34 správneho poriadku krajský súd konštatoval, že táto je nedôvodná. Predmetný tovar nebol colnému úradu určenia dodaný, pretože relevantným

dôkazom dodania tovaru je potvrdenie dodania tovaru v zmysle čl. 32 prílohy II Dohovoru a nie výpoveď vodiča dopravcu. Žalobcom nebol predložený tovar ani tranzitný doklad T1 colnému úradu určenia v lehote určenej colným úradom odoslania.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni pre jej neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Colného úradu Trenčín. Žalobkyňa namietala, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazoval na to, že ust. § 196 a nasl. zákona č. 180/1996 Z. z. skutkovo vymedzuje dôvody vzniku colného dlhu aj skutočnosti, ktoré ich zakladajú, teda vymedzuje konanie osôb, s ktorými je spojený vznik colného dlhu. Vznik colného dlhu je právnou skutočnosťou a táto skutočnosť sa nemôže zamieňať s vymeranou sumou colného dlhu, ktorá sa určuje v správnom konaní. Colný dlh je povinnosť osoby zaplatiť príslušné dovozné clo a dane (§ 2 písm. h/). Z týchto ustanovení nie je možné vyvodit' iný záver, ako ten, že ak neurčitý počet osôb koná jedným zo spôsobov vymedzených v cit. ustanoveniach, tak takéto konanie je spojené so vznikom colného dlhu. O tom, kto je dlžníkom a aká je výška colného dlhu rozhodujú colné orgány v správnom konaní iným spôsobom (§ 197 a nasl.), ako prijatím, colného vyhlásenia (§ 198). V tomto konaní colné orgány konštitutívnym spôsobom rozhodujú o konkrétnom subjekte, u ktorého bolo preukázané, že konal spôsobom vymedzeným zákonom, že je dlžníkom a určujú mu povinnosť zaplatiť sumu colného dlhu, ktorú v zmysle § 220 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. zapisujú do účtovných dokladov. Colné orgány teda musia na základe skutočností spojených so vznikom colného dlhu vymerať dlžnú sumu, t. j. určiť mu povinnosť zaplatiť konkrétnu sumu colného dlhu. Colný úrad pri zapisovaní a oznamovaní postupoval podľa zákona č. 238/2001 Z. z.. Podľa § 410 ods. 1 cit. zákona, sumu dovoznej platby alebo vývozej platby, zapísanú v účtovnej evidencii oznámi colný úrad dlžníkovi. Podľa § 407 ods. 3 cit. zákona, ak colný dlh vznikol za iných podmienok, ako uvedených v odseku 1, bude príslušná suma dovoznej platby alebo vývozej platby zapísaná do účtovnej evidencie v deň, keď colný úrad môže a/ vymerať výšku dovoznej platby alebo vývozej platby, b/ určiť osobu, ktorá je povinná túto dovoznú platbu alebo vývoznú platbu platiť. Žalobkyňa poukázala na to, že aj z týchto ustanovení vyplýva, že suma dovoznej platby a colný dlh nie

sú totožnými pojmami. Aj keď skutočnosti s ktorými je spojený vznik colného dlhu nastali pred účinnosťou zákona č. 238/2001 Z. z., o sume colného dlhu sa rozhodovalo až v tomto konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia konštitutívnej povahy, ktorým bola žalobkyni založená nová povinnosť, t. j. zaplatiť konkrétnu sumu colného dlhu. Žalobkyňa preto namietala, že nemôže byť sporné, že konanie v ktorom boli vydané napadnuté rozhodnutia nezačalo za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z., preto colné orgány nemohli v konaní aplikovať právne predpisy, ktoré boli zrušené, t. j. zákon č. 180/1996 Z. z., bez toho, aby colné orgány boli zákonom č. 238/2001 Z. z. výslovne zmocnené. Použitie predchádzajúceho právneho predpisu bolo podmienené splnením zákonnej podmienky, a to, že konanie muselo začať pred 01.07.2001. Z listinných dôkazov je nesporné, že táto zákonná podmienka splnená nebola. Žalobkyňa aj naďalej tvrdí, že ustanovenie § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z., podľa ktorého použitie právnych predpisov platných pred účinnosťou zákona č. 180/1996 Z. z. povoľovalo colným orgánom len v tých prípadoch, ak aj konanie začalo v čase platnosti zákona č. 180/1996 Z. z.. Nemôže byť sporné, že colné orgány použili na vydanie rozhodnutia predpis, ktorý v čase začatia konania nebol platný a nový zákon použitie tohto zákona povolil len za podmienky, že konanie vo veci bolo začaté pred 01.07.2001. Žalobkyňa ďalej namietala, že ak žalovaný argumentuje, že k odňatiu došlo preto, že tovar nebol dodaný v lehote colnému úradu určenia, tak nemôže argumentovať tým, že došlo k jeho odňatiu v územnom obvode Colného úradu Trenčín a zároveň poukazovať na to, že dňom odňatia tovaru je nasledujúci deň po dni, kedy mal byť tovar dodaný colnému úradu určenia, ktorým bol Colný úrad Bratislava. Uviedol, že za okamih určenia colného dlhu by mohol byť považovaný tento deň len v prípade, ak by o tom rozhodoval Colný úrad Bratislava, ktorému bol žalobca povinný tento tovar dodať. Tvrdenie, že tovar bol odňatý v územnom obvode Colného úradu Trenčín, nie je podložený žiadnym dôkazom. Tým, že bol tovar predložený pobočke Colného úradu Drietoma je preukázané, že v územnom obvode tohto colného úradu žalobca svoje povinnosti splnil. Ďalej namietala, že v konečnom dôsledku dňa 05.03.2001 tovar prestúpil štátne hranice na Hraničnom priechode Drietoma, lehota na dodanie Colnému úradu Bratislava v tom čase ešte plynula, pretože tovar mal byť predložený tomuto colnému úradu do 07.03.2001. Na základe čoho nemožno prijať záver, že k odňatiu tovaru došlo v územnom obvode Colného úradu Trenčín, keď je nepochybné, že v čase, keď sa nachádzal v územnom obvode Colného úradu Trenčín neboli zistené žiadne pochybnosti. Nemôže byť preto sporné, že závery súdu nemajú oporu v administratívnom spise, pričom rozhodnutia žalovaného ani colného úradu sa nedajú preskúmať. Ďalej namietala tvrdenie krajského súdu, že listina T1 je jediným dôkazom, čo nemá oporu ani

v dohovore (Dohovor o spoločnom tranzitnom režime), ani v právnych predpisoch Slovenskej republiky. Tvrdenie žalobkyne, že predložil tovar aj s dokladmi colnému úradu určenia má byť vyvrátené tvrdením žalovaného, že dodanie nie je zapísané v evidencii colného úradu, je ničím nepodloženou špekuláciou žalovaného. Závery súdu sú potom založené na tom, že žalobkyňa zodpovedá za zapísanie tovaru do evidencie napriek tomu, že je jeho povinnosťou len predložiť tovar aj doklady. Ďalej namietala, že krajský súd sa nevysporiadal s jej námietkou, že rozhodnutie colného úradu je v rozpore s ust. § 208 zákona č. 180/1996 Z. z.. Ďalej žalobkyňa namietala, že ak colný úrad tvrdí, že tovar bol odňatý spod colného dohľadu v územnom obvode Colného úradu Trenčín a dlžníkom je žalobkyňa, ktorá nemala tovar fakticky v moci, lebo tovar bol v moci dopravcu a v jeho mene s ním jeho vodič nakladá. Je nesporné, že ďalším dlžníkom je dopravca a colný úrad bol povinný vymerať colný dlh spoločne a nerozdielne aj dopravcovi.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 05.10.2009 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že v danom prípade colný úrad ako aj žalovaný posudzovali okolnosti vzniku colného dlhu podľa právnych predpisov účinných v rozhodnom čase, t. j. v čase, kedy colný dlh vznikol (t. j. v čase, kedy došlo k nezákonnému odňatiu tovaru spod colného dohľadu). V prípade, ak by colný úrad posudzoval otázku vzniku colného dlhu podľa právnych predpisov, ktorých platnosť a účinnosť nastala až po skutočnostiach, ktoré mali za následok vznik colného dlhu, došlo by k závažnému porušeniu právnej istoty účastníkov konania, pretože by colné orgány vyvodzovali ich zodpovednosť za konanie podľa právneho predpisu, ktorý toto konanie v čase, kedy k nemu došlo vôbec neupravoval, pretože neexistoval. Toto vyjadrenie žalovaného vo vzťahu k aplikácii príslušných colných zákonov podporuje aj právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudkoch sp. zn. 3Sžf/55/08 zo dňa 04.12.2008, 3Sžf/13/08 zo dňa 04.12.2008, 3Sžf/12/09 zo dňa 26.02.2009, 5Sžf/54/98 zo dňa 21.07.2009 a 3Sžf/72/09 zo dňa 27.08.2009 v obdobných veciach. Z rovnakého dôvodu bol colný úrad povinný určiť právnu kvalifikáciu účastníka konania ako dlžníka podľa právnych predpisov, ktoré boli účinné v čase vzniku colného dlhu. Colný dlh vznikol v čase účinnosti ust. § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z., nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu. Okamihom vzniku colného dlhu bol deň, kedy sa tovar nachádzal v situácii, s ktorou je vznik colného dlhu spojený, t. j. v okamihu, kedy bol tovar nezákonne odňatý spod colného dohľadu, ktorému podlieha tovar prepustený do spoločného tranzitného režimu. Prepravovaný tovar v colnom režime tranzit mal byť colnému úradu určenia predložený do 07.03.2001.

Žalobca, ktorý mal v čase nezákonného odňatia tovaru postavenie hlavného zodpovedného pri preprave tovaru v režime tranzit, naplnil skutkové znaky právnej kvalifikácie dlžníka podľa § 198 ods. 3 písm. d/ zákona č. 180/1996 Z. z.. Uvedený postup nie je v rozpore s ustanovením § 458 zákona č. 238/2001 Z. z. ani s akýmkoľvek iným ustanovením tohto právneho predpisu. Žalovaný sa taktiež stotožnil s právnym názorom krajského súdu, pokiaľ ide o miestnu príslušnosť Colného úradu Trenčín. Táto otázka bola tiež predmetom posúdenia vo vyššie označených rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Pri posudzovaní miestnej príslušnosti colného úradu bol dodržaný zákon č. 180/1996 Z. z., ako aj vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 336/1997 Z. z.. Colný úrad Trenčín bol zároveň posledným colným úradom, ktorého organizačná zložka predmetný tovar (pri prestupe štátnej hranice) zaregistrovala. Tovar bol v predmetných prípadoch prepravovaný v režime spoločný tranzit T1 a mohol byť v súlade s článkom 22 ods. 3 Prílohy I Dohovoru predložený ktorémukoľvek colnému úradu na území Slovenskej republiky alebo v inej zmluvnej krajine, pričom tento colný úrad by sa tak stal colným úradom určenia bez toho, aby došlo k porušeniu colných predpisov a následnému vzniku colného dlhu týmto spôsobom. Žalobkyňa, ktorá v predmetnom prípade vystupovala ako hlavný zodpovedný, nesie objektívnu zodpovednosť za dodržanie všetkých podmienok a splnenie všetkých povinností pri preprave tovaru v režime tranzit. Inštitút hlavného zodpovedného slúži práve na jednoduchšie a účinnejšie zabezpečenie všetkých pohľadávok, či nárokov štátu pri preprave tovaru v režime tranzit vstupujúceho na colné územie. Ďalej žalovaný uviedol, že žiadosť žalobkyne o vypočítanie vodiča prepravujúceho predmetný tovar je obštrukciou, ktorá nemá žiaden vzťah k podstate veci. Vzhľadom na veľký časový odstup od prepravy tovaru nie je možné predpokladať, že by z prípadnej výpovede vodiča bolo možné zistiť nejaké relevantné skutočnosti pre odlišné posúdenie tejto veci. Je však zrejmé, že ak by bol tovar dodaný colnému úradu, t. j. na úradne označené miesto, kde by dodanie tohto tovaru potvrdil príslušný zamestnanec colnej správy, preukazujúci svoju príslušnosť k colnej správe služobnou rovnošatou s identifikačným číslom, tak by o tejto skutočnosti existoval záznam, v evidencii colného úradu.

Na vyjadrenie žalovaného žalobkyňa v podaní zo dňa 10.12.2009 uviedla, že zotrúva naďalej na všetkých dôvodoch uvedených v odvolaní a považuje rozhodnutie žalovaného aj colného úradu za nezákonné. Poukazovala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/81/08 a 3Sžo/30/06 v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil opačný názor. Uviedol, že považuje za nelogické, ak účastník konania nesie

zodpovednosť za nezapísanie dodania tovaru colníkom do evidencie. Poukazoval tiež na list sp. zn. 2325/2003-890203 zo dňa 17.01.2009 (zrejme správne malo byť 2003), ktorý bol predložený žalobkyňou a ktorým sa ani colný úrad ani žalovaný nezaoberali. Táto listina spolu s výsluchom vodiča by dala nepochybne odpoveď na viaceré skutočnosti a nebolo by možné tvrdiť bez jediného dôkazu, že tovar bol odňatý v územnom obvode Trenčín. Uviedla tiež, že súd sa v podstate stotožnil s tým, že žalovaný hodnotil dôkazy napriek tomu, že ich nevykonával, keď dopredu vedel, že výpoveď vodiča bude neobjektívna.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného zn. 12248/06-1410 zo dňa 28.07.2006, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, zmenil rozhodnutie Colného úradu Trenčín zn. RCD 669501051304 č. j. 6974-6661/05 zo dňa 09.12.2006 tak, že uložil žalobkyňi, určenej za dlžníka podľa § 198 ods. 3 písm. d/ Colného zákona č. 180/1996 Z. z. povinnosť zaplatiť colný dlh v sume 49.257,- Sk, pozostávajúci zo sumy cla vo výške 13.585,- Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 35.672,- Sk, ktorý dlžníkovi vznikol podľa § 198 ods. 1 Colného zákona č. 180/1996 Z. z..

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z. (Colný zákon účinný od 01.07.2001), na konanie začaté pred 01. júlom 2001 sa použijú doterajšie predpisy.

Podľa § 458 ods. 4 zákona č. 238/2001 Z. z., ak vznikol colný dlh iným spôsobom ako prijatím colného vyhlásenia, colný dlh sa oznámi dlžníkovi vydaním osobitného rozhodnutia.

Podľa § 459 zákona č. 238/2001 Z. z. lehoty, ktoré začali plynúť pred 01. júlom 2001, ako aj lehoty na uplatnenie práv, ktoré sa spájajú s doterajšími predpismi, sa posudzujú podľa doterajších predpisov, aj keď začali plynúť po 01. júli 2001.

Podľa § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. (Colný zákon účinný do 30.06.2001) colný dlh pri dovoze tovaru, ktorý podlieha dovoznému clu, vzniká jeho nezákonným odňatím spod colného dohľadu.

Podľa § 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z. colný dlh vznikne v okamihu odňatia tovaru spod colného dohľadu.

Podľa čl. 2 písm. d/ Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime z 20. mája 1987 (uverejnený v zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 187/1996 Z. z.), hlavný zodpovedný je osoba, ktorá vo svojom mene alebo prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu podaním príslušného vyhlásenia prejavila vôľu uplatniť tranzitný režim.

Podľa čl. 11 Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime, hlavný zodpovedný je povinný predložiť tovar a tranzitný doklad T1 úradu určenia v určenej lehote a v nezmenenom stave a dodržať podmienky na zabezpečenie totožnosti určené colným úradom odoslania.

Podľa čl. 11 ods. 1 písm. c/ Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime, hlavný zodpovedný je povinný zaplatiť clo a iné platby, ktoré vzniknú za určitých okolností z titulu porušenia predpisov alebo protiprávneho konania v priebehu režimu spoločného tranzitu alebo v súvislosti s nim.

V odvolacom konaní boli medzi účastníkmi konania sporné tie isté otázky ako v prvostupňovom konaní. Predovšetkým spornou bola otázka, či žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa aplikovali v napadnutých rozhodnutiach na posúdenie vzniku colného dlhu účinný hmotnoprávny predpis.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, správne orgány procesne postupovali podľa zákona č. 240/2001 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a Colného zákona č. 238/2001 Z. z., účinných v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Na posúdenie podmienok vzniku colného dlhu a určenie colného dlhu však správne aplikovali ust. § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného spisového materiálu za preukázané, že žalobca podal dňa 02.03.2001 na Colnom úrade Hauptzollamt Hamburg-Waltershof, Aftertigungsstelle v Nemecku návrh na prepustenie tovaru do spoločného tranzitného režimu T1. Označený colný úrad návrhu žalobkyne vyhovel a predmetný tovar rozhodnutím T1 č. VAB11 04161 prepustil do navrhovaného colného režimu, pričom v rozhodnutí bola žalobkyňa určená ako hlavný zodpovedný a zároveň v tomto rozhodnutí určil povinnosť predložiť predmetný tovar spolu s príslušnými dokladmi Colnému úradu Bratislava ako colnému úradu určenia v lehote do 07.03.2001. Vstup na colné územie Slovenskej republiky bol zaevidovaný hraničným Colným úradom pobočka Drietoma dňa 05.03.2001 pod č. ROT 6622 01102487, avšak následne nebol tovar predložený colnému úradu určenia t. j. Colnému úradu Bratislava v určenej lehote. Táto skutočnosť bola preukázaná z pátracieho listu TC20 zo dňa 04.07.2001. Z tohto pátracieho listu bolo preukázané, že posledným colným úradom, ktorému bolo odovzdané potvrdenie o prestupe hranice bola pobočka Colného úradu Drietoma. Následne správny orgán vykonal preverenie dodania tovaru u príjemcu obchodnej spoločnosti A., s. r. o., so sídlom v B., ako aj u dopravu obchodnej spoločnosti D., s. r. o., so sídlom v P.. Z preverovania bolo zistené, že spoločnosť príjemcu sa na označenej adrese nenachádza. Ďalším preverovaním bolo zistené, že colné dokumenty boli opatrené pečiatkou č. 1073481, a to na oboch pobočkách colných úradov súčasne. Tento odtlačok pečiatky bol predmetom skúmania Kriminologickým a expertíznym ústavom Policajného zboru Slovenskej republiky a v jeho odbornom vyjadrení zo dňa 19.11.2002 bolo zistené, že odtlačok použitej pečiatky je falošný.

Z takto vykonaného dokazovania nepochybne aj podľa názoru najvyššieho súdu vyplýva, že v danom prípade došlo k nezákonnému odňatiu tovaru spod colného dohľadu, a to dňom 08.03.2001, a to nepredložením tohto tovaru a tranzitného dokladu T1 colnému úradu určenia v stanovenej lehote a v nezmenenom stave. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd konštatuje, že k odňatiu tovaru došlo za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z.. Z citovaných ustanovení colného zákona vyplýva, že colný dlh vzniká fakticky, priamo nastaním zákonom

predpokladaných skutočností a preto rozhodnutie Colného úradu Trenčín č. RSD 669501051304, č. j. 6974-6661/05 zo dňa 09.12.2005 túto skutočnosť iba deklaruje. Deklaratórny charakter je zrejmý i z formulácie výroku napadnutého rozhodnutia „...colný dlh v sume 49.257,- Sk, ktorý dlžníkovi vznikol podľa § 198 ods. 1 Colného zákona č. 180/1996 Z. z. nezákonným odňatím tovaru“. Výrok rozhodnutia teda neznie konštitutívne a nedošlo ku konštitutívnej aplikácii ustanovení zákona č. 198/1996 Z. z., ktorý už nebol účinný v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Rovnako je rozhodnutie deklaratórne i v časti určenia dlžníka – žalobcu, ktorá skutočnosť je zrejmá i z výroku rozhodnutia žalovaného, keď oznamuje uloženie sumy colného dlhu žalobkyni určenej za dlžníka, ktorým sa stala v zmysle § 198 ods. 3 písm. d/ zákona č. 180/1996 Z. z.. Na základe uvedených skutočností najvyšší súd konštatuje, že žalovaný ani Colný úrad Trenčín v napadnutých rozhodnutiach konštitutívne nerozhodovali – neaplikovali tom čase neúčinný právny predpis (Colný zákon č. 180/1996 Z. z.), ale iba deklaratórne konštatovali skutočnosti, ktoré nastali za jeho účinnosti. Najvyšší súd vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 168/09- 20 z 16. júna 2009, sp. zn. II. ÚS 285/09-21 z 10. septembra 2009 a sp. zn. IV. ÚS 36/2010-21 zo dňa 21. februára 2010 – www.concourt.sk), sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že napadnuté rozhodnutia sú vydané na základe neúčinného právneho predpisu.

Pokiaľ ide o príslušnosť Colného úradu Trenčín vo veci konať, podľa názoru najvyššieho súdu, keďže k naplneniu právnych aj skutkových podmienok vzniku colného dlhu jeho nezákonným odňatím spod colného dohľadu došlo v územnom obvode tohoto colného úradu, je tento colný úrad príslušným na konanie vo veci.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a obsahu administratívneho a súdneho spisu námietky žalobkyne, týkajúce sa jeho tvrdenia, že správne orgány nesprávne a nedostatočne zistili skutkový stav, nemohol najvyšší súd zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmavacieho konania. Vypočutie vodiča taktiež nepovažoval za dôkaz, ktorý by mohol priniesť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy (napr. odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 19.11.2002, ktoré preukazuje, že odtlačok použitej pečiatky na colných dokladoch je falošný).

Pokiaľ ide o námietku žalobcu uvedenú vo vyjadrení zo dňa 10.12.2009 ohľadom listinného dôkazu zn. 2325/2003-890203 zo dňa 17.01.2003, najvyšší súd poukazuje na to, že táto námietka nebola žalobcom vznesená ani v odvolaní proti rozhodnutiu Colného úradu Trenčín, ani v žalobe, ale až v odvolacom konaní, a to po lehote uvedenej v ust. § 250h ods. 2 v spojení s § 250b ods. 1 OSP. Vzhľadom na to, že súd je pri preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného viazaný dôvodmi žaloby (medze žaloby v zmysle § 250j ods. 1 OSP), nie je možné tieto rozširovať ani v odvolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na túto námietku žalobcu prihliadnuť nemohol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. júna 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková